

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Pastuszko (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Janusz Niczyporuk

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie z odwołania A. S.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 8 września 2023 r.
w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska przez sędziego osiągającego wiek
uprawniający do przejścia w stan spoczynku,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 24 lipca 2024 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą Nr [...] z 8 września 2023 r. (dalej także: „Uchwała”) Krajowa Rada Sądownictwa (dalej także: „KRS” lub „Rada”) na podstawie art. 69 § 1b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2023, poz. 217 ze zm., dalej także: „p.u.s.p.”) nie wyraziła zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez A. S. – sędziego Sądu Rejonowego w Koninie (dalej także: „Uczestnik” lub „Odwołujący się”).

Uchwałę tę podjęto w wyniku wyroku Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2023 r., I NKRS 30/23, którym to uchylono zaskarżoną przez Odwołującego się Uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 16 marca 2023 r.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy podniósł, że przy podejmowaniu zaskarżonej Uchwały – w jego ocenie – nie uwzględniono trudnej sytuacji kadrowej wydziału, w którym orzeka Odwołujący się, a która uległaby pogłębieniu w wyniku jego przejścia w stan spoczynku. Uznał zarazem, że nie uwzględniono również niemożliwości zastąpienia Odwołującego się, wynikającej z opinii Przewodniczącej I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w Koninie w sprawie sytuacji kadrowej w tym wydziale z 12 kwietnia 2023 r. W tym kontekście Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że Prezes Sądu Rejonowego w Koninie, konsekwentnie i jednoznacznie wskazywał na konieczność wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez Odwołującego się. Podniósł też, że KRS nie odniosła się do treści stanowiska Prezesa Sądu Rejonowego w Koninie z 27 lutego 2023 r., pisma Prezesa Sądu Rejonowego w Koninie z 13 marca 2023 r., opinii Prezesa Sądu Rejonowego w Koninie z 12 kwietnia 2023 r. i opinii Przewodniczącej I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w Koninie z 12 kwietnia 2023 r., mimo że – w jego ocenie – wymienione dokumenty powinny być wzięte pod uwagę ze względu na okoliczności sprawy. Wreszcie Sąd Najwyższy dostrzegł lakoniczny sposób ujęcia uzasadnienia.

W części I uzasadnienia Uchwały Nr [...] Rada wskazała, że pismem z 27 lutego 2023 r. A. S. oświadczył KRS wolę dalszego zajmowania dotychczasowego stanowiska. Do oświadczenia Uczestnik załączył zaświadczenie lekarskie oraz zaświadczenie psychologiczne stwierdzające, że jest zdolny do pełnienia urzędu sędziego, ze względu na stan zdrowia.

W części II uzasadnienia Uchwały Rada z kolei podkreśliła, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady.

Zespół członków KRS na posiedzeniu 21 sierpnia 2023 r., po zapoznaniu się ponownie ze zgromadzoną dokumentacją, w tym orzeczeniem Sądu Najwyższego

w sprawie I NKRS 30/23, rekomendował Radzie niewyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez Uczestnika.

W uzasadnieniu swojej decyzji Zespół wskazał, że celem zweryfikowania istnienia bądź nieistnienia przesłanek określonych w art. 69 § 1 oraz art. 69 § 1b p.u.s.p. dokonana została ponownie analiza działalności orzeczniczej Uczestnika w zestawieniu z całokształtem sytuacji kadrowej i orzeczniczej Sądu Rejonowego w Koninie, a w szczególności w wydziale cywilnym tego Sądu. Jednocześnie – jak podkreślił – uwzględnił pismo Prezesa Sądu Okręgowego w Koninie z 1 sierpnia 2023 r., które zwracało uwagę m.in. na [...] przez Uczestnika, pomimo długiego czasu sprawowanego nadzoru w zakresie sprawności podejmowanych przez niego czynności w sprawach. Na tej podstawie Zespół stwierdził, że dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez Uczestnika nie jest uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości, ani ważnym interesem społecznym.

W dniu 5 września 2023 r. Zespół członków KRS odbył ponownie posiedzenie – z uwagi na nowe informacje przekazane Radzie przez Uczestnika w piśmie z 1 września 2023 r. Zespół po zapoznaniu się ze zgromadzoną dokumentacją przyjął stanowisko o rekomendowaniu Krajowej Radzie Sądownictwa podjęcia Uchwały o wyrażeniu zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez Uczestnika postępowania.

Uzasadniając swoje stanowisko, Zespół podniósł, że z uwagi na przedstawione pisma Prezesa Sądu Rejonowego w Koninie pojawiły się nowe okoliczności w sprawie i na ich podstawie stwierdził, że dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez Uczestnika jest poparte interesem wymiaru sprawiedliwości oraz potrzebami wynikającymi z obciążenia Sądu Rejonowego w Koninie.

W części III uzasadnienia Uchwały Rada wskazała, że zgodnie z art. 69 § 1 p.u.s.p. zasadą jest przejście sędziego w stan spoczynku wraz z osiągnięciem określonego wieku, a tylko w przypadku zaistnienia szczególnych okoliczności Krajowa Rada Sądownictwa może zezwolić na odejście od tej reguły i wyrazić zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, o ile zaistnieją przesłanki opisane w art. 69 § 1b p.u.s.p. Zgodnie z tym przepisem KRS ma prawo wyrazić zgodę

na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, jeżeli jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, w szczególności jeśli przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów.

Jak podkreśliła Rada, w celu zweryfikowania istnienia bądź nieistnienia tych przesłanek przeprowadziła ona ponownie analizę działalności orzeczniczej Uczestnika w zestawieniu z całokształtem sytuacji kadrowej i orzeczniczej Sądu Rejonowego w Koninie. W ramach tej analizy wzięła ona pod uwagę w szczególności: 1) pismo Prezesa Sądu Okręgowego w Koninie z 1 sierpnia 2023 r. informujące o [...] przez Uczestnika skarg na czynności komornika (pisma nadzorcze od września 2018 r. do marca 2023 r.) oraz wskazujące na zasadność przeniesienia go w stan spoczynku; 2) pismo Prezesa Sądu Rejonowego w Koninie z 5 września 2023 r. informujące o absencji chorobowej referendarza sądowego a zarazem zawierające wniosek o pozytywne rozpatrzenie wniosku Uczestnika; 3) załączone do pisma Uczestnika z 1 września 2023 r. pisma Prezesa macierzystego sądu datowane od maja do lipca 2023 r. wskazujące na terminowe podejmowanie przez Uczestnika czynności w sprawach egzekucyjnych i brak spraw niezakończonych.

Rada podkreśliła ponadto, że sędzia przechodzący w stan spoczynku nie traci przymiotu sędziego, ale przeciwnie – nadal pozostaje sędzią i nic „nie ubywa” z jego statusu.

Jednocześnie wskazała na wysokie kwalifikacje zawodowe Uczestnika, jego bogate i wieloletnie doświadczenie orzecznicze, wiedzę czy też specjalizację w zakresie spraw egzekucyjnych wyrażając pozytywną ocenę w tym względzie. Oceniając je pozytywnie, podniosła jednak, że posiadanie tych atrybutów nie przesądza o konieczności uwzględnienia wniosku Uczestnika. Zdaniem Rady każde odejście doświadczonego i rzetelnego sędziego w stan spoczynku jest pewnym „osłabieniem” wymiaru sprawiedliwości, ale jest też naturalną i ustawowo uzasadnioną koniecznością.

Mając na uwadze powyższe, Rada podzieliła *in gremio* stanowisko Zespołu z 21 sierpnia 2023 r. w sprawie niewyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska przez Uczestnika, uznając argumentację przedstawioną w pismach z 1 i 5 września 2023 r. przez Uczestnika, jak i kierownictwo Sądu

za nieprzekonującą w przedmiotowej sprawie. Nie podzieliła tym samym stanowiska Zespołu z 5 września 2023 r.

Wyrażając tę ocenę, Rada ze zrozumieniem przyjęła analizę stanu kadr oraz obciążenie zadaniami orzecznictwem Sądu Rejonowego w Koninie, jednak w wydanym rozstrzygnięciu kierowała się faktem wieloletnich zaległości i nierzetelnym wykonywaniem obowiązków przez Uczestnika w zakresie spraw egzekucyjnych, jak też negatywną oceną Prezesa Sądu Okręgowego w Koninie co do dalszego pełnienia przez niego urzędu sędziego.

Dodatkowo Rada podkreśliła, że przytoczone argumenty wskazujące na to, iż żaden z orzekających w Sądzie Rejonowym w Koninie sędziów oraz referendarzy sądowych nie posiada doświadczenia i wiedzy w zakresie prawa egzekucyjnego w stopniu choćby zbliżonym do poziomu prezentowanego przez Uczestnika, jak również, że aktualnie Uczestnik postępowania nie ma żadnych zaległości w podejmowaniu czynności, nie mogą być wystarczające na poparcie wniosku Uczestnika, i nie dowodzą istnienia uzasadnionego interesu wymiaru sprawiedliwości.

W ocenie Rady czynności w zakresie spraw egzekucyjnych, którymi zajmuje się Uczestnik, mogą wykonywać referendarze sądowi pracujący w Sądzie Rejonowym w Koninie, a zatem jego odejście nie będzie miało negatywnego wpływu na sprawność postępowań w tym Sądzie. Stąd – jak uznała – nie zaszła żadna szczególna okoliczność do wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez Uczestnika.

Na posiedzeniu Rady 8 września 2023 r. w głosowaniu w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska sędziego przez Uczestnika oddano ogółem 16 głosów, w tym 5 głosów „za”, 9 głosów „przeciw” i 2 głosy „wstrzymujące się”, tym samym wniosek Uczestnika nie uzyskał bezwzględnej większości głosów.

Pismem z 23 października 2023 r. Odwołujący się złożył odwołanie od powyższej Uchwały, zaskarżając ją w całości i wniósł o jej uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Radzie.

Zaskarżonej Uchwale zarzucił naruszenie:

1. art. 69 § 1b p.u.s.p., co miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy indywidualnej, poprzez błędną jego wykładnię i nieuprawnione przyjęcie przez KRS, że ani interes wymiaru sprawiedliwości, ani ważny interes społeczny nie przemawiają

za tym, aby w dalszym ciągu zajmował stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Koninie;

2. art. 29 ust. 2, art. 33 ust. 1 i art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (dalej także: „u.KRS”), co miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy indywidualnej, poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy przez KRS, brak właściwego uzasadnienia Uchwały i brak poinformowania go, jako Uczestnika postępowania, przez KRS o terminie posiedzenia, na którym rozpatrywana była jego sprawa, co uniemożliwiło mu czynny udział w postępowaniu.

Uzasadniając swoje odwołanie, Odwołujący się podniósł, że KRS nie zdefiniowała pojęć „interes wymiaru sprawiedliwości” i „ważny interes społeczny”, a uznała jedynie, że ich brak przemawia za niewyrażeniem zgody na zajmowanie przez Odwołującego się stanowiska sędziego.

W ocenie Odwołującego się KRS – wobec dokonanych ustaleń faktycznych w sprawie – powinna sprecyzować, jakie okoliczności uzasadniają, a jakie nie uzasadniają interesu wymiaru sprawiedliwości oraz ważnego interesu społecznego wskazanego w art. 69 § 1b p.u.s.p., stanowiąc tym samym podstawę odmowy wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego. Co więcej, zdaniem Odwołującego się, Rada powinna też wyczerpująco uzasadnić, dlaczego podzieliła stanowisko Zespołu z 21 sierpnia 2023 r., który oparł się na niepełnym materiale, a nie podzieliła stanowiska tego samego Zespołu z 5 września 2023 r., który uwzględniał już materiał uzupełniony.

Odwołujący się jednocześnie podkreślił, że w toku procedowania nie poinformowano go o terminie posiedzenia, na którym będzie rozpoznawana jego sprawa, co uniemożliwiło mu czynny udział w postępowaniu i pozbawiło prawa do bezpośredniego odniesienia się do treści pisma prezesa Sądu Okręgowego w Koninie oraz formułowanego w stosunku do niego zarzutu zachowania koniunkturalnego.

Odpowiedź na powyższe odwołanie złożył Przewodniczący KRS. W piśmie z 10 listopada 2023 r. wniósł o jego oddalenie w całości jako pozbawionego uzasadnionych podstaw. W uzasadnieniu pisma wskazano, że Odwołujący się nie dowiódł, aby Rada w swoim postępowaniu dopuściła się naruszenia prawa.

Podniesiono też, że Uchwała KRS zapadła w ramach przysługujących Radzie ustawowych kompetencji, po wszechstronnym wyjaśnieniu okoliczności sprawy i wnikliwym zbadaniu zgromadzonego materiału. Wreszcie podkreślono, że w ocenie Rady złożone odwołanie stanowi jedynie bezzasadną polemikę ze sformułowaną przez Radę oceną materiałów zgromadzonych w sprawie i zajęтым stanowiskiem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 69 p.u.s.p. sędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia, chyba że nie później niż na sześć miesięcy i nie wcześniej niż na dwanaście miesięcy przed ukończeniem tego wieku oświadczy Krajowej Radzie Sądownictwa wolę dalszego zajmowania stanowiska i przedstawi zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego, wydane na zasadach określonych dla kandydata na stanowisko sędziowskie (§ 1). Krajowa Rada Sądownictwa może wyrazić zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, jeżeli jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, w szczególności, jeśli przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów (§ 1b zd. 1).

Stosownie do art. 44 ust. 1 zd. 1 oraz ust. 3 u.KRS, Uczestnik postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej – z wyjątkiem art. 87¹ k.p.c., który ustanawia w postępowaniu przed Sądem Najwyższym tzw. przymus adwokacko-radcowski.

Przedmiotem kontroli sprawowanej przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 44 u.KRS jest merytoryczna treść uchwał KRS, a kryterium tej kontroli jest jej zgodność z prawem materialnym oraz proceduralnym – w takim zakresie, w jakim ewentualne uchybienia przepisom postępowania mogły mieć wpływ na kształt podjętego w danej uchwale rozstrzygnięcia. Przepisy regulujące dopuszczalność oraz tryb i termin zaskarżania uchwał KRS dotyczą postępowania

po ich podjęciu, w związku z czym ich naruszenie nie może mieć bezpośredniego wpływu na treść tych uchwał.

W uznaniu Sądu Najwyższego bezzasadny pozostaje zarzut naruszenia art. 69 § 1b p.u.s.p.

Wyrażając to stanowisko, należy na wstępie wskazać, że Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do oceny celowości realizowanej przez Radę polityki kadrowej sądownictwa powszechnego, a więc w istocie do dokonywania ingerencji w materialną treść zaskarżonej uchwały. Pogląd ten opiera się na przekonaniu, że w świetle obowiązujących przepisów ustalenie zasadności dalszego zajmowania stanowiska sędziego stanowi wyłączną kompetencję Rady (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2021 r., I NKRS 22/21), i że rola Sądu Najwyższego w tym zakresie sprowadza się jedynie do zbadania uchwały KRS pod kątem działania KRS w zgodzie z prawem, w tym pod kątem ewentualnego użycia przez ten organ niedozwolonego kryterium oceny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 27 lutego 2019 r., I NO 16/18).

Sąd Najwyższy jednocześnie zauważa, że dla oceny wspomnianego zarzutu znaczenie ma art. 69 § 1 p.u.s.p., w świetle którego „sędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia (...)”. Wobec obowiązywania tej regulacji nie można mieć jakichkolwiek wątpliwości, że przejście w stan spoczynku sędziego wraz z osiągnięciem określonego wieku jest zasadą i następuje *ex lege* (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z: 8 sierpnia 2023 r., I NKRS 32/23; 19 września 2023 r., I NKRS 36/23; 7 listopada 2023 r., I NKRS 64/23).

Od tak ukształtowanego uregulowania prawodawca przewiduje wyjątek ujęty w art. 69 § 1b p.u.s.p. Przepis ten wyposaża KRS w uprawnienie do wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego pomimo ukończenia przez niego 65 roku życia, o ile jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym. Równolegle nakłada on na nią obowiązek uzasadnienia, że interes wymiaru sprawiedliwości lub ważny interes społeczny wymaga odstąpienia od zasady przejścia sędziego w stan spoczynku po osiągnięciu 65 roku życia a jej uchwała ma charakter konstytutywny. To ostatnie założenie potwierdza teza wyroku Sądu Najwyższego z 4 października 2023 r. I NKRS 57/23. Głosi ona, że „W sytuacji takiej, aby wyrazić zgodę, KRS musi wskazać precyzyjnie

jakie względy na dobro wymiaru sprawiedliwości zaważyły na podjęciu takiej decyzji. Nie znaczy to oczywiście, że decyzja o odmowie wyrażenia takiej zgody nie wymaga uzasadnienia w postaci przywołania okoliczności wskazujących, że dobro wymiaru sprawiedliwości nie ucierpi na decyzji odmownej, jednak poziom szczegółowości tego uzasadnienia może być znacznie niższy. Sama konstrukcja ustawowa bowiem wskazuje na preferencję ustawodawcy dla «pokoleniowej» wymiany kadr. Orzecznictwo Sądu Najwyższego wyraźnie potwierdza to w odniesieniu do analogicznego rozwiązania dotyczącego prokuratorów (por. wyroki Sądu Najwyższego z: 3 marca 2011 r., III PO 12/10; 11 maja 2011 r., III PO 2/11) i argumentacja ta pozostaje aktualna w odniesieniu do sędziów, gdyż ustawowe regulacje dotyczące dalszego zajmowania stanowisk przez prokuratorów i sędziów po osiągnięciu przez nich 65 roku życia są analogiczne (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2023 r., I NKRS 98/22).”

W tym kontekście należy podkreślić, że użyte przez ustawodawcę pojęcia: „interes wymiaru sprawiedliwości” i „ważny interes społeczny”, o których mowa w art. 69 § 1b p.u.s.p. to: „pojęcia niedookreślone, których wypełnienie konkretną treścią ustawodawca pozostawił Krajowej Radzie Sądownictwa, wskazując jedynie, że za pozytywnym ustaleniem, iż zachodzą one w konkretnej sprawie, mogą przemawiać racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów. Przykłady te stanowią istotną wskazówkę interpretacyjną. Wynika z nich bowiem jednoznacznie, że «interes», o którym mowa wyżej, ma charakter pozytywny, a nie negatywny. Każde odejście doświadczonego i rzetelnego sędziego w stan spoczynku jest pewnym «osłabieniem» wymiaru sprawiedliwości, ale też jest naturalną i ustawowo uzasadnioną koniecznością. Nie można więc utożsamiać interesu wymiaru sprawiedliwości lub ważnego interesu społecznego z dalszym zajmowaniem stanowiska sędziowskiego przez osobę, która osiągnęła już 65 rok życia.” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 grudnia 2021 r., I NKRS 80/21; zob. także wyroki Sądu Najwyższego z: 6 lipca 2022 r., I NKRS 31/22; 25 stycznia 2023 r., I NKRS 98/22; 19 września 2023 r., I NKRS 36/23 oraz I NKRS 54/23; 7 listopada 2023 r., I NKRS 64/23).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy stwierdza, że Krajowa Rada Sądownictwa skorzystała z przysługujących jej uprawnień i dokonała oceny przedmiotowej sprawy. W ten sposób ustaliła ona, że nie dostrzega interesu wymiaru sprawiedliwości lub ważnego interesu społecznego, przez co nie widzi też powodów do odstąpienia od ustawowej zasady, zgodnie z którą sędzia przechodzi w stan spoczynku po ukończeniu 65 roku życia.

W przedstawionej przez Radę argumentacji dotyczącej tej części rozstrzygnięcia wybrzmiewa zwłaszcza kwestia potrzeby pokoleniowej wymiany kadr. W tym zakresie Rada podkreśla, że „(...) pokoleniowa wymiana kadr sędziowskich wiąże się z racjonalnym wykorzystaniem «kadr sądownictwa powszechnego», o którym mowa w art. 69 § 1b p.u.s.p., jako ustawowym kryterium brany pod uwagę przy podejmowaniu uchwał w przedmiocie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego po ukończeniu 65 roku życia.”, powołując się jednocześnie na mające zastosowanie do sędziów orzeczenie Sądu Najwyższego z 11 maja 2011 r., III PO 2/11. Według niego «pokoleniowa» – wymiana kadr prokuratorskich, związana z jednej strony, z osiąganiem przez zasłużonych prokuratorów wieku umożliwiającego im skorzystanie z przywileju prokuratorskiego stanu spoczynku, a z drugiej strony, z potrzebą umożliwienia przejęcia tej służby przez innych doświadczonych prokuratorów, a także zapewnienie etatów dla nowych kadr prokuratorskich, jest uzasadnionym kierunkiem prowadzenia polityki kadrowej w jednostkach organizacyjnych prokuratury (zob. także wyroki Sądu Najwyższego z: 3 marca 2011 r., III PO 12/10; 1 grudnia 2021 r., I NKRS 80/21; 25 stycznia 2023 r., I NKRS 98/22; 8 sierpnia 2023 r., I NKRS 32/23).

Zdaniem Sądu Najwyższego nie można uwzględnić również zarzutu braku wszechstronnego rozważenia sprawy z art. 33 ust. 1 w zw. z art. 42 ust. 1 u.KRS.

Zajmując takie stanowisko, w pierwszej kolejności wypada zwrócić uwagę na przedmiot (Uchwała) i cel toczącego się postępowania (dalsze zajmowanie stanowiska sędziego) oraz ustawowe przesłanki umożliwiające Radzie pozostawienie Odwołującego się w czynnej służbie sędziowskiej (interes wymiaru sprawiedliwości lub ważny interes społeczny); do tych przesłanek nie należy ilość przydzielonych i zakończonych przez sędziego spraw, efektywność

w tym terminowość jego pracy, czy to, jak wypada na tle innych sędziów, ile urlopu wykorzystał lub przez jaki okres przebywał na zwolnieniu lekarskim.

Trzeba też stwierdzić, że wysokie kwalifikacje zawodowe i bogate doświadczenie orzecznicze, będące niewątpliwym atutem Odwołującego się, nie przesądzają *eo ipso* o konieczności uwzględnienia wniosku o dalsze pełnienie urzędu, mimo osiągnięcia przez niego 65 roku życia.

Sąd Najwyższy nie zgadza się też z twierdzeniem, jakie wysuwa Odwołujący się, że „Rada nie uzasadniła dokładnie (wyczerpująco), dlaczego podzieliła stanowisko Zespołu z dnia 21 sierpnia 2023 r. opierającego się na niepełnym materiale, a nie podzieliła stanowiska tego samego Zespołu z dnia 5 września 2023 r, zaprezentowanego podczas posiedzenia w dniu 8 września 2023 r., który, mając na względzie nowe okoliczności przedstawione przeze mnie w piśmie z dnia 1 września 2023 r. (brak zaległości w podejmowaniu czynności) oraz przez Prezesa Sądu Rejonowego w Koninie w piśmie dnia 5 września 2023 r. (brak referendarzy sądowych mogących natychmiast mnie zastąpić), właśnie ze względu na te nowe okoliczności, zmienił stanowisko rekomendując Radzie wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie przeze mnie stanowiska sędziego, stwierdzając, że dalsze zajmowanie przeze mnie stanowiska sędziego jest poparte interesem wymiaru sprawiedliwości oraz potrzebami wynikającymi z obciążenia Sądu Rejonowego w Koninie.” Analiza treści uzasadnienia Uchwały dostarcza informacji, że przeciwnie – Rada takie uzasadnienie sformułowała, prezentując przy tym swoje stanowisko. Świadczą o tym m.in. następujące fragmenty jej wypowiedzi: „Mając powyższe na uwadze, Krajowa Rada Sądownictwa, *in gremio*, podzieliła zatem stanowisko Zespołu z dnia 21 sierpnia 2023 r. w sprawie nie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska przez Pana sędziego A. S., uznając argumentację przedstawioną w pismach z 1 i 5 września 2023 r. przez Pana sędziego, jak i kierownictwo Sądu za nie przekonującą w przedmiotowej sprawie. Nie podzieliła tym samym stanowiska zespołu z dnia 5 września 2023 r. w sprawie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska przez uczestnika postępowania.”; „Podnoszone argumenty, że żaden z orzekających w Sądzie Rejonowym w Koninie sędziów oraz referendarzy sądowych nie posiada doświadczenia i wiedzy w zakresie prawa egzekucyjnego w stopniu choćby zbliżonym do poziomu

prezentowanego przez Pana sędziego, jak również, że aktualnie uczestnik postępowania nie ma żadnych zaległości w podejmowaniu czynności, nie mogą być wystarczające na poparcie wniosku Pana sędziego A. S., ani nie wskazują na uzasadniony interes wymiaru sprawiedliwości.”; „W ocenie Rady czynności w zakresie spraw egzekucyjnych, którymi zajmuje się Pan sędzia A. S. mogą wykonywać referendarze sądowi pracujący w Sądzie Rejonowym w Koninie, a zatem jego odejście nie będzie miało negatywnego wpływu na sprawność postępowań w tym Sądzie. Nie zaszła zatem żadna szczególna okoliczność uzasadniająca pozostawienie uczestnika postępowania na stanowisku sędziego po osiągnięciu przez niego wieku skutkującego przejściem w stan spoczynku.”

Sąd Najwyższy uznaje, że niezasadny jest także zarzut naruszenia art. 29 ust. 2 u.KRS, tj. braku poinformowania Odwołującego się o terminie posiedzenia, na którym rozpatrywana była jego sprawa.

Stanowisko to determinują obowiązujące przepisy oraz ukształtowane na ich tle orzecznictwo. W tym miejscu warto przywołać wyrok Sądu Najwyższego z 6 marca 2013 r., III KRS 70/13. Zgodnie z nim: „Art. 29 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa zobowiązuje Radę do informowania uczestników postępowania o terminie posiedzeń, na których będą rozpatrywane ich sprawy. Przepis nie precyzuje sposobu, w jakim ma nastąpić dopełnienie tego obowiązku. Kwestię tę reguluje § 11 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2011 r. w sprawie regulaminu szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. nr 72, poz. 712), zgodnie z którym uczestnika postępowania informuje się o terminie posiedzenia, na którym będzie rozpoznana jego sprawa, poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej Krajowej Rady Sądownictwa. Ogłoszenie o terminie posiedzenia w Biuletynie Informacji Publicznej Krajowej Rady Sądownictwa pozostaje w zgodzie z celem obowiązku informacyjnego, o jakim mowa w art. 29 ust. 2 ustawy. Należy jednak mieć na uwadze wykładnię funkcjonalną unormowania art. 29 ust. 2 ustawy. Informacji, o jakiej mowa w tym przepisie, nie można utożsamiać z wezwaniem na posiedzenie Rady ani zawiadomieniem o takim posiedzeniu w znaczeniu, jakie tym instytucjom nadaje Kodeks postępowania cywilnego. Wspomniana informacja nie służy bowiem umożliwieniu uczestnikowi postępowania obowiązkowego lub dobrowolnego

stawiennictwa na posiedzeniu tego organu, gdyż poza przypadkami skorzystania przez Radę z możliwości wezwania na posiedzenie celem wysłuchania uczestnika postępowania, posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa odbywają się bez udziału uczestników postępowania.” (zob. także wyroki Sądu Najwyższego z: 9 sierpnia 2012 r., III KRS 19/12; 13 marca 2019 r., I NO 52/18; 1 grudnia 2021 r., I NKRS 62/21).

Na koniec Sąd Najwyższy wskazuje, że odnotował podniesiony przez Odwołującego się fakt przywołania w uzasadnieniu zaskarżonej Uchwały wyroku z 19 września 2023 r. w sprawie I NKRS 36/23. Mając to na uwadze, stwierdza wszelako, że orzeczenie to nie miało wpływu na wydaną przez Radę Uchwałę.

Reasumując Sąd Najwyższy nie uwzględnił odwołania i tym samym nie znalazł podstaw do uchylenia zaskarżonej Uchwały i przekazania sprawy Radzie do ponownego rozpoznania.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS orzekł jak w sentencji.

Janusz Niczyporuk Grzegorz Pastuszko Krzysztof Wiak

[D.Z.]

[ms]